

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ ЯК СУБ'ЄКТ ДИГІТАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ

НАДЖАФЛІ Емін - кандидат юридичних наук, докторант Харківського національного університету внутрішніх справ

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-2551-5871>

УДК 34.07(477):328.3]:004

DOI: <https://doi.org/10.32782/ep.2024.3.53>

У статті доводиться, що дигіталізація органів державної влади в Україні є, безумовно, надскладним управлінським процесом і, разом з тим, актуальним суспільно-політичним і правовим завданням, масштаби якого вражають і змушують ретельно зважувати і прораховувати всі можливі управлінські ризики і проблеми. Вказується, що саме парламент унаслідок свого унікального статусу як єдиного органу законодавчої влади та специфіки своєї правотворчої компетенції формулює базові правові засади дигіталізації системи органів державної влади, спрямовуючи нормотворчу діяльність інших органів на виконання відповідних законів. Далі наводяться приклади реалізації компетенції Верховної Ради України в галузі дигіталізації системи органів державної влади, аналізується низка ключових законів для дигіталізації як усієї системи органів державної влади, так і окремих її підсистем (законодавчої, виконавчої чи судової влад). Констатується, що суб'єктність Верховної Ради України у сфері дигіталізації системи органів державної влади в Україні протягом останніх двох скликань парламенту (восьмого (2014-2019 роки) та дев'ятого (2019 рік – досі) скликань) помітно зросла.

Констатується, що окремим суб'єктом у структурі законодавчої влади, що впливає на дигіталізацію всієї системи органів державної влади, слід визнати у структурі Верховної Ради України Комітет з питань цифрової трансформації.

Самостійним суб'єктом дигіталізації державної влади в системі законодавчої влади ви-

ступає Голова Верховної Ради України, обсяг повноважень якого в силу його функціональної ролі, природно, обмежений внутрішньо-парламентськими процесами, тобто окремими (переважно організаційними та розпорядчими) питаннями дигіталізації єдиного органу законодавчої влади України та її Апарату.

Ключові слова: дигіталізація, Верховна Рада України, компетенція, нормотворча діяльність, органи державної влади, державне управління, Комітет з питань цифрової трансформації.

Вступ

Дигіталізація органів державної влади в Україні є, безумовно, надскладним управлінським процесом і, разом з тим, актуальним суспільно-політичним і правовим завданням, масштаби якого вражають і змушують ретельно зважувати і прораховувати всі можливі управлінські ризики і проблеми. У цьому сенсі амбітна (за своїми масштабами та очікуваними результатами) дигіталізація державної влади, як очікується, повинна дати значимий системний ефект – як найперше сприяти утвердженню нової якості державного управління, надто в умовах новітніх викликів інститутам держави та правової системи в Україні, що поставили перед публічною адміністрацією питання про необхідність впровадження гнучких механізмів реагування на загрози та небезпеки. Тому дигіталізація системи державної влади України має величезний, поки що недостатньо затребуваний та слабко використаний, потенціал.

Відповідно, й колосальна загальносоціально (у тому числі моральна і політична) та юридична відповідальність за досягнуті результати дигіталізації системи органів державної влади покладається на Верховну Раду України, адже від результативності її роботи залежить не лише подолання загроз та небезпек, адресованих державності в найближчій перспективі, але успішна реалізація довгострокового курсу з утвердження цифрової держави в Україні, що має позначити «формування нового типу держави, орієнтованої на задоволення потреб громадян», що найбільшою мірою відповідатиме людиноцентричній парадигмі суспільного і правового розвитку.

Мета статті полягає у з'ясуванні особливостей Верховної Ради України як суб'єкту дигіталізації державної влади.

Стан наукового дослідження проблеми

Попри порівняно тривалий період досліджень, що їх проводять представники різних наук у галузі вивчення проблематики дигіталізації державної влади, питання визначення особливостей Верховної Ради України як суб'єкту дигіталізації державної влади досі не отримало свого переконливого та комплексного наукового розв'язання. Окремі аспекти цієї проблематики порушувалися такими вітчизняними науковцями, як О. Берназюк, Т. Биркович, О. Вінник, І. Грінчук, О. Дніпров, М. Загрійчук, О. Карпенко, С. Ківалов, В. Куйбіда, А. Лапін, І. Лопушинський, Д. Лунін, М. Міхровська, Ю. Мохова, В. Наместнік, Д. Оленюк, Г. Подзігун, Г. Разумей, М. Разумей, О. Романчук, К. Сімаков, М. Хаустова та ін. Проте чітко визначеної та науково обґрунтованої концепції, що розкриває своєрідності Верховної Ради України як суб'єкту дигіталізації державної влади цими вченими так і не було сформовано.

Виклад основного матеріалу

Якщо проаналізувати компетенцію Верховної Ради України, то маємо дійти висновку, що безпосередньо, саме як окремі, повноваження з дигіталізації за нею закрі-

плені як у загальному вигляді, так і стосовно дигіталізації системи органів державної влади. Саме парламент унаслідок свого унікального статусу як єдиного органу законодавчої влади та специфіки своєї правотворчої компетенції формулює базові правові засади дигіталізації системи органів державної влади, спрямовуючи нормотворчу діяльність інших органів на виконання відповідних законів. Так, до сфери повноважень єдиного законодавчого органу належать (статті 85, 92 Конституції України [1]): 1) прийняття законів, зокрема з питань організація і діяльність органів виконавчої влади, основи державної служби, організації державної статистики та інформатики; організація і порядок діяльності Верховної Ради України [1]; 2) затвердження Державного бюджету України та внесення змін до нього, контроль за виконанням Державного бюджету України, прийняття рішення щодо звіту про його виконання [1]; 3) визначення засад внутрішньої і зовнішньої політики, реалізації стратегічного курсу держави на набуття повноправного членства України в Європейському Союзі та в Організації Північноатлантичного договору [1]; 4) затвердження загальнодержавних програм економічного, науково-технічного, соціального, національно-культурного розвитку, охорони довкілля [1]; 5) призначення за поданням Прем'єр-міністра України членів Кабінету Міністрів України, крім тих, які призначаються за поданням Президента України [1].

Відповідно, прикладами реалізації компетенції Верховної Ради України в галузі дигіталізації системи органів державної влади було ухвалення низки ключових законів для дигіталізації як усієї системи органів державної влади, так і окремих її підсистем (законодавчої, виконавчої чи судової влад): «Про електронні документи та електронний документообіг» [2], «Про захист інформації в інформаційно-комунікаційних системах» [3], «Про захист персональних даних» [4], «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодав-

чих актів» [5], «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України» [6], «Про електронні комунікації» [7], «Про стимулювання розвитку цифрової економіки в Україні» [8], «Про особливості надання публічних (електронних публічних) послуг» [9], «Про публічні електронні реєстри» [10], «Про адміністративну процедуру» [11], «Про Національну програму інформатизації» [12] та ін.

Всі ці закони є базовими у відповідних сферах суспільних відносин і містять доволі деталізоване первинне законодавче регулювання. Крім того, ними передбачено суттєве зміщення процедурних аспектів діяльності органів державної влади у бік спрощення та прискорення конкретних адміністративних процедур, а також створення ширших можливостей реалізації прав та обов'язків суб'єктів у процедурних правовідносинах в електронній формі [13, с. 105].

Як впливає з аналізу практики законодавчої діяльності, суб'єктність Верховної Ради України у сфері дигіталізації системи органів державної влади в Україні протягом останніх двох скликань парламенту (восьмого (2014-2019 роки) та дев'ятого (2019 рік – досі) скликань) помітно зросла. Аргументами на користь цього висновку є суттєве збільшення питомої ваги законів, ухвалених парламентом України упродовж 2014-2024 років з питань дигіталізації, де дигіталізація системи органів державної влади органічно вписана в загальний тренд цифрової трансформації суспільних відносин в Україні; вжиття парламентом держави комплексу правових та організаційних заходів з дигіталізації власне парламентської діяльності (об'єктивізація у праві концепції електронного парламентаризму); ускладнення парламентської структури шляхом створення профільного Комітету Верховної Ради України з питань цифрової трансформації; фіксація додаткових повноважень Голови Верховної Ради України в галузі дигіталізації парламентської діяльності. Водночас, саме законодавча діяльність зберігає пріоритетне значення в суб'єктності Верховної Ради України в галузі дигіталізації системи органів державної влади [14, с. 64]. Окрім прийнятого і

чинного наразі корпусу законодавства, що вже створює в основному цілісну (комплексну) законодавчу основу для цього напрямку дигіталізації, надалі саме на рівні нових законів, що мають бути ухвалені незабаром, додатково слід забезпечити стимулювання позитивних якостей дигіталізації та створення бар'єрів для зловживань ІКТ у сфері державного владарювання, а також управління ризиками, що породжують такі технології (зокрема, з огляду на непередбачуваність усіх наслідків їх використання, що особливо небезпечно при задіянні штучного інтелекту, здатного до саморозвитку, а, отже, і ймовірності небажаної для суспільства «поведінки» – результатів його використання) [14, с. 64].

Окрім законів, що регулюють загальні питання дигіталізації, Верховна Рада України вирішує й окремі організаційно-правові питання у галузі дигіталізації системи органів державної влади шляхом прийняття постанов як підзаконних правових актів. Так, відповідно до Рекомендацій щодо внутрішньої реформи та підвищення інституційної спроможності Верховної Ради України, затверджених Постановою Верховної Ради України від 17 березня 2016 року № 1035-VIII, були окреслені окремі завдання щодо дигіталізації законодавчої влади [15], що підтверджує високу суб'єктність Верховної Ради України у здійсненні дигіталізації державної влади. Згідно з Постановою Верховної Ради України «Про перелік, кількісний склад і предмети відання комітетів Верховної Ради України дев'ятого скликання» від 29 серпня 2019 року № 19-IX у структурі Верховної Ради України уперше було утворено Комітет з питань цифрової трансформації, на якого теж покладено важливі функції у галузі дигіталізації системи органів державної влади України, зокрема на етапі здійснення законопроектної функції [16]. Іншою своєю Постановою «Про формування складу Кабінету Міністрів України» від 4 березня 2020 року № 516-IX Верховна Рада України призначила Федорова М. А. на посаду Віце-прем'єр-міністра України – Міністра цифрової трансформації України [17]. Цей крок відображає узгодженість стратегій

законодавчої та виконавчої влади у сфері дигіталізації та реалізації відповідного державного курсу.

Як уже було зазначено вище, окремим суб'єктом у структурі законодавчої влади, що впливає на дигіталізацію всієї системи органів державної влади, слід визнати утворений відповідно до Постанови Верховної Ради України «Про перелік, кількісний склад і предмети відання комітетів Верховної Ради України дев'ятого скликання» від 29 серпня 2019 року № 19-IX у структурі Верховної Ради України Комітет з питань цифрової трансформації, до предмету відання якого згаданою Постановою віднесені, зокрема, такі питання: 1) законодавчі засади цифровізації та цифрового суспільства в Україні; 2) Національна та державні програми інформатизації; 3) програми ЄС «Єдиний цифровий ринок» (Digital Single Market, EU4Digital) та інші програми цифрового співробітництва; 4) електронне урядування та публічні електронні послуги; 5) електронна демократія; 6) електронні довірчі послуги та цифрова ідентифікація; 7) державні інформаційно-аналітичні системи, електронний документообіг; 8) державні інформаційні ресурси, електронні реєстри та бази даних; 9) радіочастотний ресурс; 10) законодавчі засади адміністрування, функціонування та використання мережі Інтернет в Україні; 11) кіберзахист та кібербезпека державних інформаційних ресурсів; 12) розвиток цифрових компетентностей, цифрові права [18]. Наведений перелік сфер відання означає, що Комітет Верховної Ради України з питань цифрової трансформації володіє значним колом повноважень, пов'язаних із підготовкою законопроектів у галузі дигіталізації системи органів державної влади. При цьому кількість законопроектів, що перебувають на стадії опрацювання цим Комітетом, зростає.

Утім, крім цього Комітету, в структурі Верховної Ради України також створений і діє Комітет з питань правової політики [18], до предмету відання якого належать окремі питання, пов'язані з дигіталізацією судової влади, знов-таки в розрізі законопроектної функції.

Нарешті, ще одним комітетом Верховної Ради України, що опікується питаннями дигіталізації державної влади, є Комітет Верховної Ради України з питань Регламенту, депутатської етики та організації роботи Верховної Ради України. Справа в тому, що оскільки питання дигіталізації Верховної Ради України вирішуються у межах парламентського законодавства, яке є предметом відання цього Комітету [18], то він таким чином стає головним у сфері дигіталізації законодавчої влади. На підтвердження цьому можна навести приклади, коли низка законів із упровадження електронного документообігу в парламенті розглядалася і опрацьовувалася саме цим Комітетом парламенту України, як головним: «Про внесення змін до Регламенту Верховної Ради України щодо вдосконалення електронної форми документообігу у Верховній Раді України» від 16 січня 2020 року № 469-IX [19], «Про внесення зміни до пункту 3 розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про внесення змін до Регламенту Верховної Ради України щодо вдосконалення електронної форми документообігу у Верховній Раді України» від 13 липня 2020 року № 758-IX [20].

На наш погляд, розмежування предметів відання між трьома вищезгаданими комітетами Верховної Ради України щодо здійснення законопроектної функції у галузі дигіталізації системи органів державної влади не можна визнати оптимальним. Фактично має місце ситуація, коли ці питання виявляються досить штучно та довільно «розпорошеними» між трьома окремими комітетами, які до того ж слабо координують свою діяльність, а, отже, нівелює саму ідею функціонування окремого (базового) комітету з питань цифрової трансформації та дефрагментує єдиний законодавчий підхід до здійснення дигіталізації відповідно в органах законодавчої, виконавчої та судової влади.

Варто також додатково вказати, що ще одним самостійним суб'єктом дигіталізації державної влади в системі законодавчої влади виступає Голова Верховної Ради України, обсяг повноважень якого в силу

його функціональної ролі, природно, обмежений внутрішньо-парламентськими процесами [21, с. 11], тобто окремими (переважно організаційними та розпорядчими) питаннями дигіталізації єдиного органу законодавчої влади України та її Апарату. Певним чином із цієї закономірності «випадає» затвердження розпорядженням Голови Верховної Ради України від 5 липня 2018 року № 278 Стратегія електронного парламентаризму на 2018-2020 роки [22], адже загалом затвердження цієї Стратегії не спирається на відповідну законодавчу основу (відсутні норми законів, які б уповноважували Голову парламенту на затвердження такого концептуального документу, важливого для розвитку парламентаризму в державі).

Разом з тим, інші спеціальні повноваження у сфері дигіталізації парламенту реалізуються Головою Верховної Ради України на основі та на виконання відповідних законів у цій галузі. Так, з метою долучення до системи електронної взаємодії органів виконавчої влади комітетів Верховної Ради України, депутатських фракцій і груп та структурних підрозділів Апарату Верховної Ради України Головою Верховної Ради України було прийняте розпорядження «Про першочергові заходи з впровадження електронного документообігу у Верховній Раді України» від 19 травня 2015 року № 698 [23]. Згідно з ним функції управління, розвитку та адміністрування системи електронного документообігу покладено на Управління комп'ютеризованих систем Апарату Верховної Ради [24].

Надалі, пунктами 5 і 7 «Прикінцевих та перехідних положень» Закону України «Про внесення змін до Регламенту Верховної Ради України щодо вдосконалення електронної форми документообігу у Верховній Раді України» Голові Верховної Ради України було рекомендовано видати акти, що випливають з необхідності реалізації положень цього Закону, у тому числі внести зміни до плану впровадження електронного документообігу Верховної Ради України, забезпечити вжиття невідкладних заходів із запровадження електронного документообігу у Верховній Раді

України з урахуванням особливостей, визначених цим Законом. Крім того, було визначено, що у разі неможливості використання єдиної автоматизованої системи з технічних причин у період з моменту встановлення такого факту і до відновлення функціонування єдиної автоматизованої системи в штатному режимі документообігу у Верховній Раді України здійснюється у паперовій формі. Факти неможливості використання єдиної автоматизованої системи з технічних причин та відновлення її роботи у штатному режимі встановлюються актом відповідного структурного підрозділу Апарату Верховної Ради України. Перехід до документообігу в паперовій формі та повернення до документообігу в електронній формі здійснюються за розпорядженням Голови Верховної Ради України, прийнятим на підставі відповідного подання керівника Апарату Верховної Ради України [25]. На підставі цього Закону Головою Верховної Ради України було видано Розпорядження «Про деякі питання забезпечення документообігу у Верховній Раді України в електронній та паперовій формах» від 8 лютого 2021 року № 19. Ним, зокрема, були затверджені: 1) Положення про порядок роботи з документами у Верховній Раді України; 2) Технологічну схему проходження документів у єдиній автоматизованій системі роботи з документами у Верховній Раді України; 3) Схему внесення документів до бази даних нормативно-правової інформації «Законодавство України»; 4) Перелік документів, що створюються в Апараті Верховної Ради України виключно у паперовій формі [26].

Так само, з метою забезпечення виконання законів України, прозорості та відкритості діяльності Верховної Ради України, її органів і народних депутатів України, розвитку електронного парламенту та зміцнення зв'язків з громадськістю Головою Верховної Ради України було видане розпорядження «Про деякі питання функціонування офіційного веб-сайту та інших веб-ресурсів Верховної Ради України» від 31 січня 2022 року № 21 [27].

Висновки

Визначальну роль у формуванні політики дигіталізації системи органів державної влади відіграє Верховна Рада України, що проявляється, зокрема, в її конституційно закріпленій компетенції та в специфіці здійснення нею нормотворчої діяльності.

Верховна Рада України як єдиний орган законодавчої влади в державі повноважна приймати закони з питань дигіталізації органів виконавчої, законодавчої і судової влади; виділяти на потреби дигіталізації системи органів державної влади кошти з Державного бюджету України, передбачаючи відповідні статті видатків; узгоджувати курс на дигіталізацію державної влади з іншими питаннями внутрішньої і зовнішньої політики, зокрема з реалізацією стратегічного курсу держави на набуття повноправного членства України в Європейському Союзі та в Організації Північноатлантичного договору; формулювати й затверджувати (за потреби) загальнодержавні програми такої дигіталізації; у разі формування у структурі Кабінету Міністрів України окремого Міністерства, до предмету відання якого належать питання розробки і реалізації державної політики в галузі дигіталізації.

Окремим суб'єктом у структурі законодавчої влади, що впливає на дигіталізацію всієї системи органів державної влади, слід визнати у структурі Верховної Ради України Комітет з питань цифрової трансформації.

Самостійним суб'єктом дигіталізації державної влади в системі законодавчої влади виступає Голова Верховної Ради України, обсяг повноважень якого в силу його функціональної ролі, природно, обмежений внутрішньо-парламентськими процесами, тобто окремими (переважно організаційними та розпорядчими) питаннями дигіталізації єдиного органу законодавчої влади України та її Апарату.

Література

1. Конституція України від 28 червня 1996 року. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 1996. № 30. Ст. 141.

2. Про електронні документи та електронний документообіг : Закон України від 22 травня 2003 року № 851-IV. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2003. № 36. Ст. 275.

3. Про захист інформації в інформаційно-комунікаційних системах: Закон України від 5 липня 1994 року № 80/94-ВР. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 1994. № 31. Ст. 286.

4. Про захист персональних даних : Закон України від 1 червня 2010 року № 2297-VI. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2010. № 34. Ст. 481.

5. Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів : Закон України від 3 жовтня 2017 року № 2147-VIII. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*, 2017. № 48. Ст. 436.

6. Про основні засади забезпечення кібербезпеки України : Закон України від 5 жовтня 2017 року № 2163-VIII. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*. 2017. № 45. Ст. 403.

7. Про електронні комунікації : Закон України від 16 грудня 2020 року № 1089-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1089-20#Text> (Дата звернення 22.08.2024).

8. Про стимулювання розвитку цифрової економіки в Україні : Закон України від 15 липня 2021 року № 1667-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1667-20#Text> (Дата звернення 22.08.2024).

9. Про особливості надання публічних (електронних публічних) послуг : Закон України від 15 липня 2021 року № 1689-IX. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1689-20#Text> (Дата звернення 22.08.2024).

10. Про публічні електронні реєстри : Закон України від 18 листопада 2021 року № 1907-IX. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1907-20#Text> (Дата звернення 22.08.2024).

11. Про адміністративну процедуру : Закон України від 17 лютого 2022 року № 2073-IX. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20#Text> (Дата звернення 22.08.2024).

12. Про Національну програму інформатизації : Закон України від 1 грудня 2022 року № 2807-IX. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2807-20#Text> (Дата звернення 22.08.2024).
13. Осадчий А.Ю. Адміністративні процедури в умовах цифрової трансформації. *Адміністративістика в умовах цифровізації : теорія, правове регулювання, практика* : монографія / авт. колектив: С.В. Ківалов, Л.Р. Біла-Тіунова, Т.А. Латковська та ін. Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2022. 800 с.
14. Вінник О. Цифровізація в ракурсі державної економіко-правової політики. *Підприємництво, господарство і право*. 2020. № 8. С. 61-70.
15. Про заходи з реалізації рекомендацій щодо внутрішньої реформи та підвищення інституційної спроможності Верховної Ради України : Постанова Верховної Ради України від 17 березня 2016 року № 1035-VIII. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*. 2016. № 14. Ст. 149.
16. Про перелік, кількісний склад і предмети відання комітетів Верховної Ради України дев'ятого скликання : Постанова Верховної Ради України від 29 серпня 2019 року № 19-IX. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*. 2019. № 35. Ст. 147.
17. Про формування складу Кабінету Міністрів України : Постанова Верховної Ради України від 4 березня 2020 року № 516-IX. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 2020. № 13. Ст. 76.
18. Про перелік, кількісний склад і предмети відання комітетів Верховної Ради України дев'ятого скликання : Постанова Верховної Ради України від 29 серпня 2019 року № 19-IX. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*. 2019. № 35. Ст. 147.
19. Про внесення змін до Регламенту Верховної Ради України щодо вдосконалення електронної форми документообігу у Верховній Раді України від 16 січня 2020 року № 469-IX. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*. 2020. № 34. Ст. 236.
20. Про внесення зміни до пункту 3 розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про внесення змін до Регламенту Верховної Ради України щодо вдосконалення електронної форми документообігу у Верховній Раді України» від 13 липня 2020 року № 758-IX. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*, 2020. № 48. Ст.429.
21. Розвадовський В.І. Правовий статус Голови Верховної Ради України : проблеми правового регулювання : автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Київ, 2010. 20 с.
22. Стратегія електронного парламентаризму на 2018-2020 роки : схвалено розпорядженням Голови Верховної Ради України від 5 липня 2018 року № 278. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/278/18-%D1%80%D0%B3#Text> (Дата звернення 22.08.2024).
23. Про першочергові заходи з впровадження електронного документообігу у Верховній Раді України : розпорядження Голови Верховної Ради України від 19 травня 2015 року № 698. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/698/15-%D1%80%D0%B3#Text> (Дата звернення 22.08.2024).
24. У Верховній Раді стартував проект із впровадження електронного документообігу. URL : https://lizard-soft.com/ua/lis-news/477-v-verhovnoj_rade_startoval_proekt_po_vnedreniju_elektronного_dokumentoooborota (Дата звернення 22.08.2024).
25. Про внесення змін до Регламенту Верховної Ради України щодо вдосконалення електронної форми документообігу у Верховній Раді України від 16 січня 2020 року № 469-IX. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*. 2020. № 34. Ст. 236.
26. Про деякі питання забезпечення документообігу у Верховній Раді України в електронній та паперовій формах : Розпорядження Голови Верховної Ради України від 8 лютого 2021 року № 19. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/19/21-%D1%80%D0%B3#Text> (Дата звернення 22.08.2024).
27. Про деякі питання функціонування офіційного веб-сайту та інших веб-ресурсів Верховної Ради України : Розпорядження Голови Верховної Ради України від 31 січня 2022 року № 21. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/21/22-%D1%80%D0%B3#n12> (Дата звернення 22.08.2024).

Emin Najafti

E-mail: Nadjafti@ukr.net

**THE VERKHOVNA RADA OF
UKRAINE AS A SUBJECT OF STATE
AUTHORITY DIGITALIZATION**

The article argues that the digitalization of state authorities in Ukraine is, without a doubt, an extremely complex management process and, at the same time, an urgent socio-political and legal task. Its scale is impressive and requires careful consideration and calculation of all possible management risks and issues. It is noted that the parliament, due to its unique status as the sole legislative body and the specificity of its legislative competence, formulates the basic legal principles of digitalization for the system of state authorities, guiding the legislative activities of other bodies to implement relevant laws. The article further provides examples of the Verkhovna Rada of Ukraine's competence in digitalizing the state authority system, analyzing several key laws for digitalization of both the entire system of state authorities and its individual subsystems (legislative, executive, or judicial

branches). It is stated that the subjectivity of the Verkhovna Rada of Ukraine in the sphere of digitalization of the state authority system in Ukraine has noticeably increased over the past two parliamentary convocations (the eighth (2014-2019) and the ninth (2019 to present)).

It is also noted that a distinct entity within the legislative branch that influences the digitalization of the entire state authority system should be recognized within the structure of the Verkhovna Rada of Ukraine — the Committee on Digital Transformation.

An independent subject of state authority digitalization within the legislative branch is the Chairman of the Verkhovna Rada of Ukraine, whose powers, by virtue of his functional role, are naturally limited to intra-parliamentary processes, i.e., specific (mainly organizational and administrative) issues of digitalization of the sole legislative body of Ukraine and its Secretariat.

Keywords: digitalization, Verkhovna Rada of Ukraine, competence, legislative activity, state authorities, public administration, Committee on Digital Transformation.